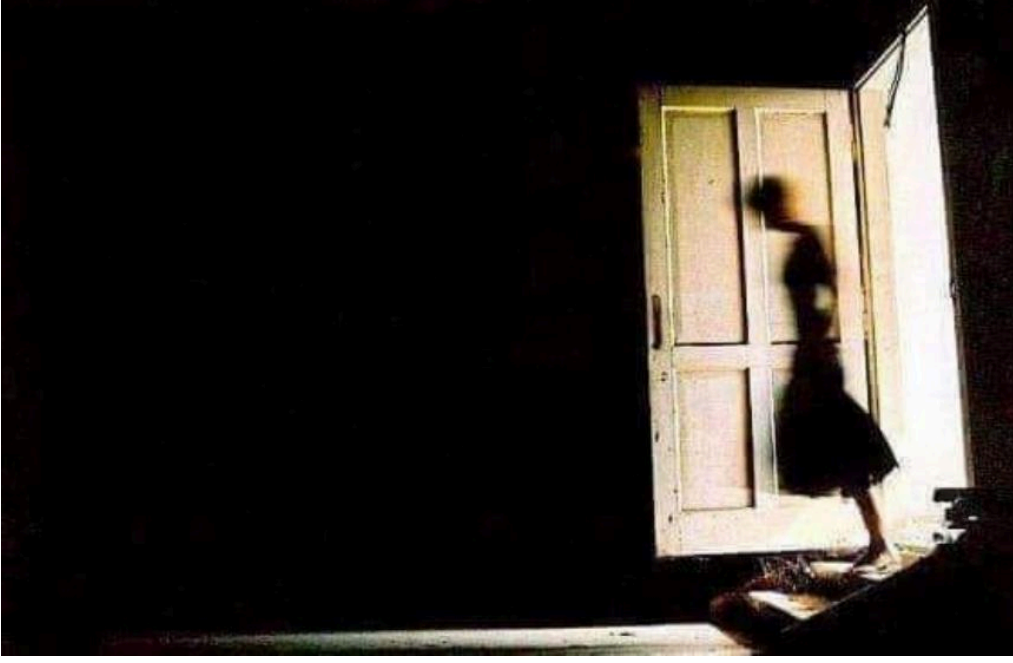

Uyku

– Gecenin_Sesi · 06 Nisan 2024

Uykusunda olduğumuz hayatın meçhul bir yerinde
İnsanların umarsızca gelip geçtiği
Gökyüzünün ve düzenin değişmediği
Tüm bu olağan sıradanlıkta
Ağaçlara, duvarlara ve sulara
Derdini açmanın en mükemmel yalnızlık olduğunu
Doğmak ile ölmek arasındaki ince çizgide
En uçsuz okyanusların dilinden
Uçurumlara uçurumları anlattığında anlarsın

Sözde var olmanın şuurunda
Bin yaşındayken
Onlar bilmez dedim
Bu kadar dünyalı oluşun acısında üflerken mumları
Ardımda onlarcası
Uçup bilinmezliğe doğru salınan uçurtmalar vardı
Çocukluğu unuttuk çoktan
Büyümek neydi, bilemedik
Öylece, öylesine geldik buralara
Buraya kadar değildi elbet güzergâh

Yol uzunca
Yol alabildiğine
Bitmeyen bir sonsuzluğun koynunda
Uyuyorduk hepimiz

Kim uyandıracaktı bu derin uykudan bizi
Gün kararınca,
Gece aynı bilindik efsunuyla sararken bedenleri
Ay yine çıplak
Rüzgâr yine bilindik seyyahlığında
Olağan şeylerin tümevarımlı tümcesi
Aydınlık doğuyor mudur sahiden
Sanırım güneş kandırıyor bizi